
DIOS MENGUANTE

CIA. MAR GÓMEZ

.....

DIOS MENGUANTE

.....

CIA MAR GÓMEZ

SYNOPSIS

In this show, which follows the same approach of their previous shows: movement, gesture and a sense of humour will be the basic ingredients used to narrate the story of a man who makes a stop on his way through life and a woman who stops at nothing.

Two people with opposite personalities and disparate aims put each other to the test, without planning to, in order to cope with the twists and turns of destiny with what life has taught them, or perhaps, with what life has not taught them. The adventure of meeting each other will take them down unknown paths going in unpredictable directions. And it all takes place without leaving one parched solitary area, strung with an enormous canopy of wobbly clotheslines.

A very routine chore, like doing the washing, will be put to use in an extraordinary situation of a providential meeting in which confusion, and the desire to be confused, will give rise to a game where the boundaries of amusement and suffering will be permeable and abrupt - like a precipice.

AESTHETICS AND NARRATIVE

The aesthetic quality of this show is logically indebted to the sources of inspiration from which it has come, the Italian neorealist cinema of the 50's and 60's. In contrast to the banality of everyday routines and the apparent lack of charm they may have, the accentuation of the evocative nature of the realistic elements has led us to the creation of a personal poetic universe in which sophistication has no place.

The stage will become that backyard that is hardly ever seen, that almost inhospitable place, far from the warmth of home and hearth and, at the same time, markedly domestic. The aesthetics will be, therefore, marked only by its functionality, its only reason for existing. A clothesline, a lamp post, a sink and a washing machine, framed by a slightly disturbing sky which rises above a wasteland, will be the elements that shape a place that was never designed to do more than to execute the daily chores for which it had been intended. However, the yard that has never been observed is indeed seen now: it will be turned into the incongruent setting of a story the needs this incongruence in order to move forward.

The story begins with the irruption of a contradictory character into the yard. In the yard, a plump woman, a paradigm of that impetuous Italian lady that films have shown us: an impulsive woman with character, who has a capacity of seduction that is far from the clichés of conventional femininity: earthy but not frivolous, strong and cheeky, but not lacking in sensibility and flights of fancy. All those traits that a nearly imperious personality can show, of someone with great determination

which will be contrasted with the temperament of the ill-timed visitor: ambiguous, enigmatic, and whose thoughts are of an inextricable logic.

From the encounter of these two people, a story will emerge in which the everyday will navigate alongside the extraordinary: anything can happen, as long as it is seen to be softened by apparent normality. The everyday can be turned into the perfect alibi to make room for the most bizarre behavior and, at the same time, to lose sight of what is the true state of affairs. In this way, camouflaged by improbable normality, both of them will go on to establish a peculiar relationship driven by desire and confusion until everything takes a 180 degree turn. What seemed to have been building up to go in one direction will suddenly change direction. However, the train has already left the station.

This show was awarded the City of Barcelona Award in 2011 and Mar Gómez the Max Award as the best feminine performer in 2009.

ARTISTIC CAREER

Mar Gómez Company was created in 1992, the year in which it publically performed the joint two award winning works at the Certamen Coreográfico de Madrid and the Concurso Ricard Moragas of Barcelona, called *A la larga* algo te hará. In this first project you could already see the characteristic traits that would define its line of work, all of which have been consistent during these twenty years: theatricality, narrative ability, gesture, a personal choreographic language and, above all, a marked sense of humour.

Throughout this journey the company has concentrated on creating and performing works of varying formats, always provoking an extraordinary complicity with the audience as a result of these characteristics. This has led to numerous and widespread national and, in recent years, international tours.

Amongst its creations it's worth to mention *La matanja de Tezas* (premiered in 1993 in the Teatre Lliure, Valencian Critics' Prize); *Levadura Madre* (1998, l'Espai de dansa i música de Barcelona); *Hay un Pícaro en el Corral* (2001, la Generalitat Valenciana Prize for best dance production and female artist); *La casa de l'est* (2002, Teatre Nacional de Catalunya); *Después te lo cuento* (Grec 2004, in collaboration with the British director Lindsay Kemp); *Dios Menguante* (Teatre Modern del Prat 2006, Max Prize for best female artist and Premi Ciutat de Barcelona 2011 for the representation in the Villarroel Teatre during the Festival Dansalona); *Heart Wash* (Festival Mercè Arts de Carrer 2010) adaptation of the former piece for urban spaces; *Aquí amanece de noche* (2009) and *Perdiendo el tiempo* (Festival Cos de Reus- Mercat de les Flors 2011, in collaboration with the acrobat Ignasi Gil).

Apart from the creation of pieces of a more conventional format they have also worked in many different areas and media; television for the Catalan TV3 *Les mil i una* programme(1999); has directed the world premiere of the opera *El Ganxo* by Josep Maria Mestres Quadreny in the foyer of the Gran Teatre del Liceu (2006); creating a large number of short pieces for reduced spaces, unconventional sites and street art festivals; a choreographic research project with Eurorégion support in collaboration with the French company Samuel Mathieu and La Galerie Chorégraphique; as well as being called upon in a large number of theatre productions with directors like Ariel Garcia Valdés, Calixto Bieito, Lluís Danés, Albert Boadella and Magda Puyo.

At the same time, and since 2006, the company has had an agreement of residency with the City Council of the Prat de Llobregat which has allowed it to develop a local programme aimed at education, community work, training and audience development. This project has allowed the company to be a part of the social and cultural scene in this community and, among other things, has brought dance closer to schools with the *Dansa al pati* programme (Dance in the playground) and has targeted specific groups such as senior citizens.

Recently the company has increased its international cooperation work and has developed artistic collaboration projects with Cameroon, Ghana and Senegal.

Currently Mar Gómez Company has just presented it's new work *For ever and a day*, coproduced by S.E.M. Altigone and premiered in november 2012 at Festival Voyage Gourmand, at Saint-Orens de Gameville (Toulouse, France).

ARTISTIC CREDITS

Artistic director:
Mar Gómez

Director of choreography:
Xavi Martínez

Dancers:
Xavi Martínez
Mar Gómez

Music:
Various composers

Set designer&props :
Joan Jorba

Set building:
Jorba-Miró SCP

Costume design:
Mariel Soria

Lighting design:
Sandra Caballero

Soundtrack:
Josep Puigdollers

Graphic design:
Óscar de Paz

Photography:
Óscar de Paz
Jordi Pla

Video:
Tanios Films

Production:
Valen Closas

International distribution
Marta Riera

TECHNICAL RIDER

Performing area

Space:

Minimum dancing area: 6m x 7 m.
A minimum of 2m of wing space stage left and right is required.

Masking:

8 black legs
4 black frames
Black backdrop rigged at 7'5m approx. from plaster line

The company provides:

Dance floor: 6 x 6m screwed on the stage floor
Back curtain (7 x 6m). Rigged at 7m approx from plaster line
Scenery set

Lighting

28 PC 1KW
5 profile 1Kw 25-50°
2 PAR CP 62
8 asymmetric 1 kW
38 dimmer channels
1 programmable console
The company provides the filters

Sound

FOH system according to the venue dimensions (2000w minimum)
4 monitoring speakers in 2 different aux sends
Double CD player
2 Intercom stations on stage and lighting control

Crew from the venue:

Load in/ load out: 2 hands

Set up:

2 lighting technician
1 stage man
1 sound technician

During the show :

1 lighting technician
1 carpenter
1 sound technician

Dismantle :

1 lighting technician
1 carpenters
Cleaning crew 1 hour before the show.
Responsible person and technical director from de venue.

Schedule:

Set up: 7h
Performance: 55'
Dismantle: 1,30h

Other needs:

Company's dance floor and scenery set must be screwed on the floor; if it were not possible, the company must to be advised.

Little table with blue light for props on the right wing
Dressing rooms: for two people with a shower, toilet, mirrors and an iron and ironing board.

Local loading door must be at least 1'5 x 2m high x2'45m diagonal.

During the meal break the dancers usually stay on stage, warming up or preparing the performance. If this were not possible, another area will have to be available close to the stage.

.....

PRESS RELEASES

EL NEORREALISMO COMO INSPIRACIÓN

Mar Gómez muestra en el SAT un dueto que le ha valido un Max a la mejor intérprete de danza.

*MONTSE OTZET
BARCELONA*

Hace muchos años, demasiados, que Mar Gómez y su compañía, grupo residente del Teatre Modern de El Prat de Llobregat, no pisan un escenario de Barcelona. Bien es cierto que la bailarina y coreógrafa ha venido participando en espectáculos de calle, pero es incomprensible que Dios menguante, un montaje que lleva rodando dos años por el mundo y que le ha valido un Max a la mejor intérprete de danza, no se haya presentado hasta el momento en una ciudad como Barcelona, con su amplio abanico de propuestas.

En este dueto, el estilo de la coreógrafa sigue intacto: buenas dosis de humor para una historia dramática inspirada en el neorrealismo italiano. Una propuesta escénica sin pretensiones que nos llega construida con un lenguaje que da más relieve a la teatralidad que a la parte puramente coreográfica.

Al igual que en espectáculos anteriores como en La casa de Iest, su último gran montaje, la coreógrafa

sigue apoyándose en sugestivas bandas sonoras para dar vida a las trifulcas de su mundo imaginario. En Dios menguante están las melodías que Nino Rota creó para La strada y Ocho y medio, así como fragmentos operísticos de Don Giovanni. La historia la protagoniza un hombre que hace un alto en el camino por una mujer a la que nada detiene. Él, un sacerdote (admirable bailarín Xavi Martínez) que se desprende de su sotana para dar salida a la atracción que siente hacia la mujer. Ella, de rompe y rasga (la propia Gómez), es capaz de poner un final dramático a una historia llena de divertidas escenas que nos remiten, guardando las distancias, a aquellas películas de Rossellini y De Sica sobre la Italia de posguerra.

En la obra hay un tercer personaje, una lavadora, que preside el tendedero que es el espacio teatral. Allí se sitúan ingeniosas imágenes con la interacción de los tres protagonistas. A buen ritmo la lavadora engulle y escupe tiras de ropa y también a uno u otro bailarín. Un juego de acción corporal y sentimental habilidosamente iluminado por Sandra Caballero. Y entre las secuencias brilla, aquella en la que Gómez transforma un plástico en una vaporosa falda antes de iniciar un romántico paso a dos.

UNA COLADA PARTICULAR

Carmen del Val 7/12/2008

Brillante, mordaz y dramático. El dúo que forman los coreógrafos y bailarines Mar Gómez y Xavi Martínez en Dios Menguante es realmente apasionante. Este espectáculo, que puede verse hasta mañana lunes en el Sant Andreu Teatre (SAT), le valió a Gómez el premio Max de este año como mejor intérprete de danza y es incomprensible que, pese a llevar dos años de rodaje, no se hubiera presentado todavía en Barcelona. Aunque dolida por este hecho, Gómez -de cuya compañía poco sabíamos en Barcelona desde que en 2002 presentó en el TNC su espectáculo La Casa de l'Est- no desfallece. Ahora está ya preparando su próximo espectáculo, que se estrenará el 22 de febrero en el Teatre Modern de El Prat de Llobregat, donde es compañía residente.

Dirección artística: Mar Gómez. Coreografía: Xavi Martínez. Interpretación: Mar Gómez y Xavi Martínez. Música, de diversos autores. Escenografía, de Joan Jorba. Vestuario, de Mariel Soria. Diseño de luces, de Sandra Caballero. Sant Andreu Teatre (SAT). Barcelona, 5 de diciembre.

La fascinación que Mar Gómez y Xavi Martínez sienten por la Italia de Federico Fellini y Nino Rota -la música de este último es determinante en Dios Menguante-, les ha llevado a crear un dúo intenso y voluptuoso, con numerosas

La coreografía se desarrolla en una azotea bajo un intenso cielo azul. Es el encuentro de un ama de casa con un sacerdote a la hora de la colada. Ella no deja de pelearse con la lavadora, mientras él lucha con sus contradicciones interiores. La pasión y el humor esculpen el gesto de estos dos bailarines que son físicamente tan distintos. Mar Gómez es una auténtica matrona italiana, con un gesto histriónico y expresivo con el que realiza un baile terrenal y recio; Xavi Martínez, en cambio, tiene un baile ágil y alado. Ambas personalidades crean un interesante contraste que hipnotiza al espectador. La fuerza de algunos de los fragmentos de Dios Menguante hace que sea difícil para sus protagonistas mantener el ritmo ascendente durante los 60 minutos que dura la obra, por lo que hay algunos momentos de vacío coreográfico. Con todo, ambos intérpretes crean imágenes sugerentes en varias escenas, mientras canciones de Tosti o fragmentos del Don Giovanni de Mozart mecen el baile de esta pareja destinada a la tragedia.

Dansa

Ai, Déu!

Històries benèvols i sotils de la dansa i del teatre al festival Dansakors. La Mar Gómez i Xavi Martínez us expliquen qui són els colcolots.

Entre el 10 de desembre i el 10 de gener, els espectadors podran veure al gran teatre de la ciutat de Barcelona una obra que, a més de ser una obra de dansa, és també una obra de teatre. És el festival Dansakors, que organitzen els Teatre Lliure i el Teatre de la Ciutat de Barcelona. És un festival de dansa i de teatre que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps. És un festival que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps. És un festival que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps.

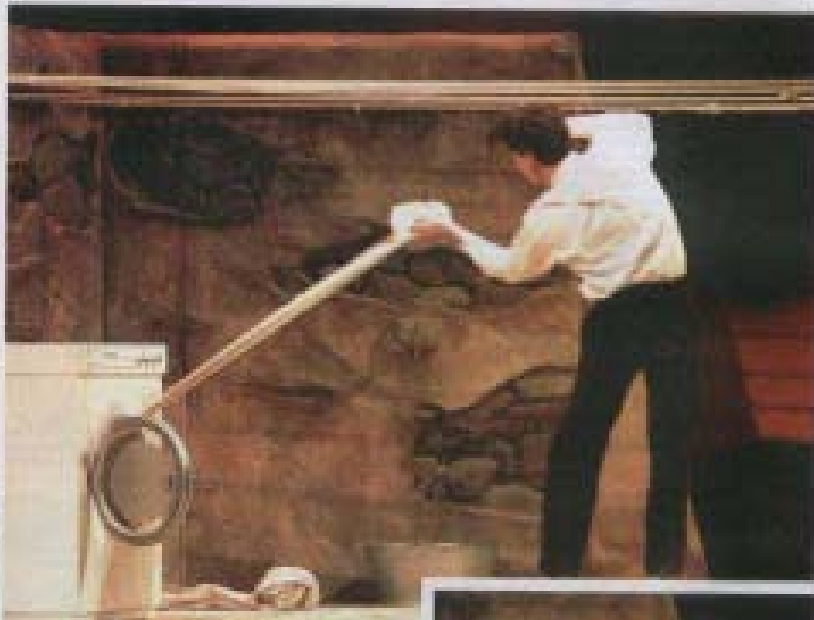
Temas

La temàtica principal de l'obra és la de la vida i la mort. És una obra que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps. És un festival que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps.

La dansa de Marta Gómez combina astúcia, gestualitat i narrativitat

gómez i Xavi Martínez són dos dels artistes més importants de la dansa contemporània a Espanya. És una obra que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps. És un festival que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps.

El director de l'obra és el coreògraf i dramaturg Xavi Martínez. És una obra que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps. És un festival que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps.

Desfilant per la ciutat. Una coreografia de Mar Gómez i Xavi Martínez (Foto: M. Gómez)

La dansa de Marta Gómez combina astúcia, gestualitat i narrativitat. És una obra que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps. És un festival que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps.

La dansa de Xavi Martínez combina astúcia, gestualitat i narrativitat. És una obra que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps. És un festival que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps.

El director de l'obra és el coreògraf i dramaturg Xavi Martínez. És una obra que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps. És un festival que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps.

La dansa de Mar Gómez combina astúcia, gestualitat i narrativitat. És una obra que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps. És un festival que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps.

El director de l'obra és el coreògraf i dramaturg Xavi Martínez. És una obra que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps. És un festival que té com a objectiu principal el de fer que els espectadors puguin veure una obra de dansa i una obra de teatre al mateix temps.

LES CRÍTQUES DE LA SETMANA

PER RAMON OLIVER

DIOS Menguante ★★★

Ja sabeu que la perdició de la humanitat va començar amb una poma temptadora: de totes les pomes que hi havia a totes les pomeres del paradís, aquella poma era l'única que no es podia menjar. I per això mateix era l'única que venia de gust menjar. El cas és que, des de llavors, no hem après res. La fruita prohibida sempre acostuma a ser la que ens obre la gana, fins i tot encara que sàpigues o intueixis que tastar-la et pot costar un bon disgust. I això ho diem perquè **Mar Gómez**, a més d'inspirar-se en el cinema neorealista italià a l'hora de crear aquesta estimulante coreografia, també ha volgut fer la seva peculiar revisió ballada del llibre primer del Gènesi. És la mateixa Mar qui, tot presentant el seu espectacle, fa referència al desig permanent de l'ésser humà de recuperar i restaurar el paradís perdut. I qui afegeix una reflexió sobre la importància que té per a nosaltres el fruit prohibit, i com, per tal de tastar-lo, estem fins i tot disposats a arriscar la vida. Això sí: el jardí de l'edèn adquireix per a Mar la poc ortodoxa forma d'un terrat de parets escrostonades. I el lloc de l'**arbre del Bé i del Mal i de la serp** l'ocupa aquí una **rentadora automàtica** que, amb els seus moviments centrifugats, posa en marxa el mecanisme del desig. El que no canvia és el fet que una poma és una poma. Això queda més que clar quan l'Eva d'aquesta història fa que el seu **Adam amb sotana** es mengi una poma ben real tot recorrent cada racó del seu cos. El paradís de Mar Gómez fa olor de vell edifici de barri popular situat en un temps recent però indefinit: tot i que la rentadora pugui semblar més o menys moderneta, el vestuari—tan tocat de realisme fantàstic com tot l'espai escènic—et remet cap enrere unes quantes dècades. Això sí, tant se val si som en una teulada de la Roma felliniana de postguerra o en un terrat del Raval dels anys cinquanta: el cas és que, com no podia ser d'altra manera, aquí també es pot sentir la veu de Déu. O, si més no, la veu inintel·ligible i amb aires autoritaris que surt de tant en tant d'un vell altaveu públic, i a la qual Eva/Mar respon sempre amb un empenyat menyspreu. I ara que ja tenim en escena tots els elements del primer drama bíblic, Mar no es pot estar d'introduir a la seva lúdica història d'amor una nota dramàtica. Ja veureu com el joc sensual (un joc que els dos intèrprets serveixen d'una manera magnífica) adopta de cop i volta tonalitats molt més fosques i obsessives. **La Villarroel.**

Dios menguante

Llamémoslos Trinidad

DANZA

Dios menguante

Dirección artística: Mar Gómez.
Dirección coreográfica: Xavier Martínez.

Intérpretes: Mar Gómez, Xavier Martínez.

Lugar y fecha: La Villarroel
(19/VIII/2010)

JOAQUIM NOGUERO

Por su humor, porque crean personajes, porque cuentan historias y se les entiende, porque trabajan mucho y se les celebra en incontables bolos en todas partes y alegran más de una fiesta mayor, por todo ello, *Dios menguante*, a Mar Gómez y Xavier Martínez les ha ido siempre bien con el público, mientras eran mirados con suspicacia e incluso con cierta paternal suficiencia por muchos compañeros pretendidamente más vanguardistas.

Como pasa con el cine mudo, en la compañía Mar Gómez las historias no son más que secundarias, un simple pretexto para jugar mediante la plástica y el movimiento con determinados estereotipos, de la misma forma que lo hacen los títulos de sus piezas con las palabras a las que

remiten, ecos falseados de viejas y vacías frases hechas. Para la compañía puede ser un problema que se la tome por lo que no es. Como pueden verla los críos, se abre a un público familiar, pero no es ni infantil ni mucho menos infantiloides.

El fondo italiano del espacio sonoro, que transcurre en el tendadero de una terraza vecinal, retrotrae a Fellini. Hay reminiscencias de circo y del viejo carnaval de barrio, la reivindicación de una cultura popular de la que ellos son un ejemplo más: con Mar Gómez como Chaplin y Xavier Martínez como Buster Keaton. Pero si incluso, ¡no se lo

pierdan!, la escena culminante de un beso es casi un duelo al sol de spaghetti western, con las pausas en tensión, la lentitud, el zoom dramático y el crescendo rítmico. Les podríamos llamar Trinidad, la de un movimiento desacomplejado, la del humor coreografiado, la del melancólico y pautado lirismo de la sacrosanta derrota cotidiana. Nada hay más posmoderno que la naturalidad de tantas y tantas viejas mochilas de la cultura popular, con la reivindicación no del argumento, sino de las efímeras plásticas que envuelven con aroma sepia la vida presente de nuestros recuerdos.●

CIA MAR GÓMEZ

La obra transcurre en el tendadero de una terraza vecinal

LINKS

Complete video (to watch the complete video it must be downloaded):

<https://www.dropbox.com/s/7ovjvlnuphf9fh/DIOS%20MENGUANTE%20-%20Pel%C3%ADcula%2000.avi>

Clip:

http://www.danzamargomez.com/multimedia/index.php?accio=multimedia_ficha&id_espectacle=6&espai=sala

---

CIA. MAR GÓMEZ

www.ciamargomez.com

Feliu, 18

08041 BARCELONA

Tel.: +34 932 216 695

Contact:

Marta Riera

tour@ciamargomez.com

La Cia. Mar Gómez receives support from:

Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

INAEM, Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música – Ministerio de Cultura

ICUB, Institut de Cultura de Barcelona – Ajuntament de Barcelona

Ajuntament del Prat de Llobregat

Institut Ramon Llull

